

δὲ ἐνώδης αὐτοῦ ὕψη, ἡ μεταξοειδής του λάμψις, ἡ εὐκολία μεθ' ἧς τὰ εὐκαμπτα, ἐλαστικά καὶ λεπτοφυῆ αὐτοῦ νήματα ἀποχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων, ὁμοιάζοντά πως πρὸς τὸ λίνον ἢ τὴν μέταξαν καὶ τέλος τὸ ἀναλλοίωτον καὶ ἀκαυστον αὐτοῦ, πάντα ταῦτα ὁμοῦ παρεκίνησαν τοὺς τὸ πρῶτον σπουδάζαντας τὰς φυσικὰς του ιδιότητας νὰ θεωρῶσιν αὐτὸν

γνώμην τοῦ Πλινίου αἱ ἐπίμονοι ἐρευνᾶν τῶν νεωτέρων χημικῶν. Ὅθεν ἐγνώσθη ἤδη ὅτι ὁ ἀμίαντος ἢ ὁ ἀσβεστος, ὡς ὠνόμαζον αὐτὸν οἱ ἀρχαῖοι, ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ὄρυκτων, συγκαίμενος ἐκ πολλῶν μεταλλικῶν ὀξειδίων, οἷον ἐκ τιτάνου, μαγνησίας, ἀργιλίτιδος, ἠνωμένων πάντων μετὰ τινος ὀξέος γνωστοῦ εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους, ὑπὸ τὸ

«Πῶς ὀνομάζεσαι μικρά μου;» (ἴδε σελ. 18).

ὡς εἶδος λίνου ἀκαύστου παραγομένου ἐκ τινος φυτοῦ τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ δὲ φυσιογράφος Πλίνιος ἐνστερνισθεὶς τὴν ιδιότητα ταύτην προσέθεκεν ὅτι ὁ ἀμίαντος εἶναι φυτὸν ἀναπτυσσόμενον κυρίως εἰς τὰ θερμὰ κλίματα καὶ ἐκ τούτου ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀντέχῃ εἰς τὸ πῦρ· ἀλλὰ κατέστρεψαν τὴν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐπικρατήσαν ἐσφαλμένην ταύτην

ὄνομα *χαλκηκὸν* ὄζυ, ὅπερ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ χαλκός, ὅστις εἶναι τὸ κύριον συστατικὸν τοῦ ἀμιάντου.

Τὸ ὄρυκτόν τοῦτο ἐξορύττεται εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς, κυρίως δὲ εἰς τὰς ὑψηλότητας Ἀλπεῖς, εἰς τὰ Πυριναῖα ὄρη, παρὰ τὴν Βαρέγγην, εἰς τὴν Σκωτίαν, εἰς τὴν Κορσικὴν καὶ εἰς τὴν Σαβοΐαν.